

עמ"ת 52967/02/21 - עזאם מניה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

עמ"ת 52967-02-21 עזאם מניה נ' מדינת ישראל

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
העורר	עזאם מניה
נגד	מדינת ישראל
המשיבה	

החלטה

לפני ערר על החלטת בית משפט קמא (כב' השופט ש' בקר) מיום 26.1.21 לפיה הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו בתיק פלילי 4656-01-21.

רקע

כנגד העורר ושלושה אחרים, הוגש בבית משפט קמא כתב אישום הכולל שני אישומים. האישום הראשון מיוחס לארבעה נאשמים, ביניהם העורר שלפני (נאשם 2 בכתב האישום). אישום זה מייחס לעורר שלוש עבירות: כניסה לישראל או ישיבה בה שלא כחוק, פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה והחזקת מכשירי פריצה.

על פי כתב האישום, העורר אינו תושב המדינה אלא תושב עקרבא שבאזור יהודה ושומרון. בתאריך 26.12.20 סמוך לשעה 03:24 לפנות בוקר, הגיע העורר ביחד עם הנאשמים האחרים, ברכב, למינימרקט בעיר תל אביב, אשר היה סגור אותה עת. ברכב, החזיק העורר והאחרים בכלי פריצה - שני לומים (קנטרים בלשון העברית). נאשם 4 התפרץ למינימרקט בכך שפירק חלון במקום ונכנס דרכו למינימרקט. לאחר שנאשם 4 נכנס למינימרקט, העביר לו אחד הנאשמים את הלומים. נאשם 4 פרץ לקופות כסף שהיו במקום והוציא סכום של 1,919 ש"ח אותם מסר לאחד הנאשמים שהיה מחוץ למינימרקט. אחר כך, הוציאו הנאשמים כספת שהייתה במקום לאחר שפירקו אותה מהקיר לו הייתה צמודה. בתוך הכספת היה סכום של כ- 28,000 ש"ח (27,988.60). עוד גנבו העורר ושותפיו שלושה מסופונים בשווי 1,500 ש"ח כל אחד מהם וכן גנבו טלפון סלולרי. העורר ושותפיו העמיסו את הרכוש הגנוב על רכבם ונסעו לדירה בתל אביב. שוטרים שהמתינו סמוך לדירה עצרו את העורר ושותפיו.

כאמור, בעקבות מעצרים הוגש נגד העורר ושותפיו כתב אישום ובקשה למעצר עד תום הליכים.

בדיון שהתקיים בעניינו של העורר ביום 26.1.21, הצהיר בא כוחו כי יש להם טענות רבות לעניין הראיות אבל הם מסכימים לקיומן של ראיות לכאורה, וכי את טענותיהם ישמרו לדיון בתיק העיקרי. בעקבות כך, נשמעו טענות הצדדים באשר למעצר עד תום הליכים. בא כוח העורר טען כי לעורר אין עבר פלילי ומן הראוי ליתן לו הזדמנות להשתחרר.

בבוא בית משפט קמא להחליט בעניינו של העורר לא התעלם מכך שנאשם 1, "הישראלי" שבחבורה אליו חברו שלושת האחרים שאינם תושבי ישראל, למרות עברו הפלילי הופנה לשירות המבחן לקבלת תסקיר. כמו כן, לא התעלם מכך שלעורר אין הרשעות קודמות. אלא שבסופו של יום, קבע כי "אמנם אין לו עבר פלילי אך נדמה שעתיד כזה - בהחלט עלול להיות לו...". בדברים אלה, כיוון בית משפט קמא לכך שנגד העורר הוגשו בעבר שלושה כתבי אישום, שעניינם לא רק עבירות שהייה בלתי חוקית בישראל אלא גם עבירות של תקיפת שוטר, עבירות רכוש, סמים ועוד.

בית משפט קמא קבע כי: "כאשר מדובר בביצוע עבירת שהייה בלתי חוקית לצד עבירת רכוש מתוכננת היטב, במסגרת כנופייה... " וכאשר אין לומר כי אין לו יד ורגל בפלילים, להבדיל מהרשעות קודמות, אין מנוס אלא להורות על מעצרו של העורר.

טיעוני הצדדים

בדיון שהתקיים לפני חזר וטען בא כוח העורר כי לעורר אין הרשעות קודמות. אכן, הוגשו נגדו בעבר שלושה כתבי אישום בעבירות שונות אך לא עלה בידו להתייבב, לאו דווקא משום רצונו להימלט מן הדין אלא משום שלא הותר לו להגיע למשפטו.

באת כוח המשיבה, ביקשה לסתור דבריו אלה של הסניגור. לדבריה בכל ההליכים שהוגשו נגד העורר, לא התייבב ומשום כך לא היה מנוס אלא להתלות ההליכים. לטעמה בכך הוכיח העורר כי אין מקום לצפות כי יתייבב למשפטו.

דיון והכרעה

כידוע, בבוא בית משפט זה, להעביר תחת שבט ביקורתו החלטת בית משפט קמא, עליו לבחון שני עניינים עיקריים: האחד האם טעה בית משפט קמא והשני, מה היה בית משפט זה מחליט באותו עניין אילו הובא לפניו "דה נובו" (בש"פ 8445/01 **זורץ נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים]).

השאלה העומדת לפני מעוררת מחלוקת ואף התלבטות. ראוי להקדים ולציין כי נאשם 4 בכתב האישום: גמיל בני פדל,

שוחרר בתנאים במסגרת ערר שהגיש על החלטת מעצרו בבית משפט קמא (עמ"ת 47340-02-21). כמו כן, נאשם 1 "הישראלי" שוחרר בתנאים לאחר שהתקבל תסקיר בעניינו. השאלה היא האם יש מקום לערוך הבחנה בין העורר לשניים הללו?

בית משפט קמא ערך הבחנה בין העורר לבין האחרים, ובסופה מסקנתו. אני סבור כי לא נפלה טעות בהחלטת בית משפט קמא. אף אני אילו היה מקרה זה בא לפניי הייתי מורה על מעצר העורר עד תום הליכים.

ראשית לעילת המעצר. אכן, מטבע הדברים וכפי אשר הורגלנו על פי הפסיקה בעניין זה, עילת המעצר בעבירה של כניסה לישראל ושהייה בה בניגוד לחוק (המכונה במקומותינו "שב"ח"), היא משום חשש להמלטות מן הדין. משום כך, נקבע כי הדרך לאיין או שמא להפחית חשש זה היא בקביעת תנאי שחרור שיבטיחו התייצבות לדיוני בית המשפט. שונים הם פני הדברים, עת נוספו לעבירה זו עבירות נוספות או עת מדובר במי שלו עבר פלילי ולא רק של הרשעות קודמות. שאז יש ועילת המעצר תהיה עילת המסוכנות. שהרי נקל להבין חומרת מעשיו של אדם, שאינו תושב המדינה, נכנס ושוהה בה בניגוד לחוק, ואין בכך כדי למנוע ממנו לפגוע בתושבי המדינה. במקרה זה שלפנינו, מדובר במעשים חמורים ביותר, של חבורה, שהעורר הוא חלק ממנה, אשר לאחר תכנון מדוקדק של בחירת המקום לפריצה ולגניבה, חלוקת תפקידים בין חברי ההתארגנות, הגעה עם רכב לנשיאת הרכוש הגנוב, גנבה רכוש יקר. כל אלה מצביעים על חומרה ברף גבוה וממילא מסוכנות רבה.

באשר לנאשמים האחרים בתיק זה, הרי בשונה מהם (למעט נאשם 1) אין לומר כי לעורר אין עבר פלילי. אכן, אין לו הרשעות בפלילים, אך בעבר הוגשו נגדו שלושה כתבי אישום, בעבירות שונות ולא רק כניסה לישראל ושהייה בה שלא כחוק, אלא גם בעבירות רכוש רבות: התחזות כאדם אחר במטרה להונות, קשירת קשר לפשע, פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה (בנסיבות דומות ביותר לאלה שלפני בית משפט קמא) החזקת כלי פריצה, היזק לרכוש, החזקת נכס חשוד כגנוב (שני אישומים בתיק פלילי 24817-08-17) ועבירת החזקת סם לשימוש עצמי. ראוי לציין בעניין זה של כתבי אישום בהליכים שטרם הסתיימו כי אמנם עומדת לעורר חזקת החפות, אך ככל שבהליכי מעצר עד תום הליכים אנו עוסקים, ממילא עובדות אלה, יש להן משמעות מבחינת עילת המסוכנות.

עוד יש לציין ולהדגיש, כי משום שהעורר תושב "השטחים" הרי לא ניתן היה לקיים את ההליכים הפליליים לפי שלא התייצב למשפטו. נראה לי שבשים לב, לחומרת מעשיו בתיק זה, אם ישוחרר העורר, רבים הסיכויים שגם להליכים הללו לא יתייצב, ויקשה ביותר לקיים ההליכים נגדו.

אשר על כן, כפי שסבר בית משפט קמא, אף אני רואה המקרה שלפני כמותו ולפיכך אני מורה על דחיית הערר.

מזכירות בית המשפט תעביר את ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג אדר תשפ"א, 07 מרץ 2021, בהעדר הצדדים.

